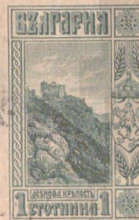

Абонаментъ:

Годишно 50 бр. 4 л.
 1/2 год 25 бр. 2 л.
 За странство... 6 л.
 Единъ брой 5 стот.

ПРОЖЕКТОРЪ

Общественъ вѣстникъ. — Органъ на правдата.

ЗЪВЛЕНИЯ:

II стр. по 10 ст. на
 Iа III и IV приставски
 л: по споразумѣние
 твени писма не се
 тѣ. Ржкописи на
 не се връщатъ.

„Царство, въ което ралата сж
 свѣтливи, а саблитъ рѣждиви, и
 народа и царя сж щастливи“...

Редакторъ-Ступахинъ:

Цв. Караивановъ

Адресъ:

в. „Прожекторъ“

Плѣвентъ.

„Свѣтлината е носителка на:
 Просвѣта, Знание, и Прогресъ,
 гдѣто тя владѣе, мрака нѣмѣе“

ВЪ СКЛАДА

на

Юр. Джумалиевъ

София, улица Пиротска
 № 108.
 се продаватъ брашна до
 № 0000.

8—10

ИЗДАТЕЛЪ

се търси на комедията

СЪДЪНКА

въ едно дѣйствие отъ

— ДААРЕ. —

Споразумѣние:

Дааре — Разградъ.

4—5

Продава се

триетажна съ-
 вършено нова
 кжща, приспособена съ всич-
 ки удобства за живѣне на
 три отдѣлни сѣмейства, на-
 ходяща се въ най-здравос-
 ловната частъ на града V.II
 кварталъ.

Желающитъ да я купятъ
 да се отнесатъ до бюро
 Караивановъ — Плѣвентъ.
 5—5

Търся

самостоятелна кжща
 съ 4 стаи и кухня въ
 цѣнтъра на града. Споразу-
 мѣние кантора САВОВЪ &
 РАДОСЛАВОВЪ срѣщу хо-
 телъ „Балканъ“. 4—4

Търси се

подъ наемъ дю-
 генъ, по главна-
 та „Александровска“ улица,
 между аптеката на Л. Пе-
 тровъ, и апт. на Г. х. Сте-
 фановъ. Ако дюгена е ма-
 лѣкъ трѣбва да има до него
 помещение за депозитъ на
 стоки. Който има такъвъ дю-
 генъ и го дава подъ наемъ
 да се яви въ контората на
 бюро Караивановъ за спо-
 разуменіе. 1—3

Търсятъ се

момчета за рас-
 продаване изъ
 града на разни сладки — со-
 ленки. Сжщо се търсятъ
 момчета за разпродаване
 на разни печатни произведе-
 ния изъ града. Споразуменіе
 въ вѣст. агенция „Прожек-
 торъ“ — бюро Караивановъ,
 Плѣвентъ.

Търговци

даватъ рекла-
 митъ си въ в-къ
 „Прожекторъ“ единствени
 най-распространенъ мѣс-
 тенъ вѣстникъ.

Рекламирай да печелишъ.

Радко Димитриевъ.

НЕОБХОДИМА ГАРМОНИЯ.

Когато четемъ и изуча-
 ваме историята на бъл-
 гарското поробване отъ
 турцитъ, ний изпитваме
 едно чувство на срамъ.
 Идватъ турцитъ и прѣ-
 минаватъ като екскурзи-
 анти по тогавашна Бъл-
 гария, безъ да има кой
 да имъ се противопоста-
 ви колко годъ сериозно.
 Правятъ се нѣкои опити
 за съпротивление отъ
 Шишмановци и разни из-
 дрѣбняли войводи и бо-
 ляри, но това сж конвул-
 сии на хора безсилни и
 немощни, които създа-
 ватъ само претекстъ на
 побѣдителя да разорява
 страната и да се кичи съ
 евгини лаври. Нийдѣ ний
 не виждаме да се е дало
 макаръ едно голѣмо сра-
 жение, та да се спаси по-
 не честъта на този на-
 родъ, който е ималъ слав-
 ни дни въ своята прѣд-
 шествующа история, кой-
 то се е смѣталъ отъ най-
 воинственигъ народи въ
 епохата на срѣднитъ вѣ-
 кове. Когато единъ на-
 родъ погине въ славна
 борба, той може да се
 гордѣе даже съ нещаст-
 ностъ на пораженията, но
 когато подложи вратъ за-
 да му нахлуятъ хомота на
 робството безъ съпротив-
 ление, безъ сериозенъ
 протестъ, такъвъ народъ
 едва ли е способенъ за
 самостоятеленъ животъ.

Но кои сж били причи-
 нитъ на нашето пороб-
 ване? Тѣ се криятъ въ
 оная широка пропастъ,
 която се е копала съ го-
 дини между разнитъ со-
 циални класове на тога-
 вашна България. Тога-
 вашната българска инте-
 лигенция е състояла отъ
 онова развалено нрав-
 ствено, егоистично, алчно
 за богатства болярство,
 което е гледало на ши-
 рокитъ народни маси, ка-
 то на прѣдметъ за експло-
 атация само. То не се е
 спирало прѣдъ никакви
 подлости за да се при-
 ближи до трона на царя,
 да издрѣгне отъ него

благоволенията да власт-
 вува и сѣтѣ, силно съ
 своитъ привилегии, да
 държи народа въ пълно
 не само икономическо, но
 и политическо робство.
 Лѣнивцитъ и малодушни
 наши царе отъ оная епоха,
 развратена отъ влиянието
 на византийската гнила
 култура, сж раздавали
 привилегиитъ не по за-
 слуга, а по угодничество
 на разни низкопѣлзящи
 фаворити.

Въ резултатъ ний виж-
 даме едно недостойно
 дворянство, отдѣлено отъ
 своя народъ съ цѣла про-
 пастъ. Ний виждаме из-
 чезнала оная нравствена
 връзка между интелиген-
 ция и народъ, между во-
 еноначалници и войници
 която е основа за силата
 на една държава. Наро-
 дътъ е ненавиждалъ сво-
 итъ боляри, войницитъ
 сж прѣзирали своитъ
 воеводи и началници. При
 такива именно социални
 условия е станало тур-
 ското нашествие, и кога-
 то царегъ сжапелирали къмъ
 народа да се опѣлчи срѣ-
 щу вѣнкашния врагъ, тѣ
 сж изслушвали непатриот-
 ичнитъ, но справедливи
 отговори: „търсете по-
 мощъ у своитъ боляри,
 съ които ядохте и пихте“.

Оставени и прѣзрѣни
 отъ народа, тѣзи разва-
 лени боляри и князѣ нѣ-
 матъ доблестъта даже да
 погинатъ въ борбата око-
 ло своитъ нещастни царе.
 Тѣ или напушатъ Бълга-
 рия и огиватъ да търсятъ
 милости у своитъ родни
 ни изъ Влашко, Богдан-
 ско, Унгарско, или пѣкъ
 измѣняватъ първи и на
 народъ и на вѣра, като
 прѣгрѣшатъ мохамедан-
 ството.

Народътъ, останалъ
 самъ, безъ организация,
 безъ водители, срѣща за-
 воевателя съ прѣклонена
 глава, и се почва онова
 робство, което трая 500
 години.

Но сждбата се смили
 най-послѣ надъ насъ и

прѣди 37 години ний бѣ-
 хме повикани пакъ да за-
 живѣемъ като свободенъ
 народъ. Грозното робство
 ни донесе само една пол-
 за—то ни отгърва отъ кла-
 совитъ различия и ний
 влѣзохме въ новия поли-
 тически животъ всички
 като равноправни граж-
 дани. Създадоха се усло-
 вия повидимому за истин-
 ски прогресъ, за рѣста
 на единъ якъ държавенъ
 организъмъ, който да мо-
 же да се противопостави
 на всички политически
 бури и незгоди.

Една нация обаче, не-
 зависимо отъ класовитъ
 прѣдразсѣдъци се ржко-
 води фактически отъ сво-
 ято интелигенция, а сила-
 та на първата — армията
 — отъ своето офицерство.
 При фалирала интелиген-
 ция и най-якия народъ
 ше се прѣвърне въ плячка
 за завоеване на своитъ
 сѣсѣди. При единъ немо-
 щенъ, компрометиранъ
 офицерски корпусъ и най-
 храбригъ войници ше се
 обѣрнатъ въ деморализи-
 рана тѣлпа на която оте-
 чеството не може да се
 опре.

За жалостъ, нашата
 интелигенция, разяждана
 отъ партизанскитъ страсти
 като че ли е трѣгнала по-
 пжтя на фалита. Послѣд-
 нитъ два избора за на-
 родни прѣдставители въ
 това отношение сж поу-
 чителни. Здравитъ народ-
 ни слоеве, разочаровани
 отъ своята интелигенция,
 като че ли търсятъ да се
 опратъ сами на себе си.
 Селенитъ ни, изгубили
 вѣра въ гражданитъ, из-
 бираатъ за народни прѣд-
 ставители хора отъ своята
 срѣда и съ това блами-
 ратъ интелигенцията. По
 този начинъ мѣлчаливо
 се създаватъ кастови дѣ-
 ления съ всичкитъ при-
 сжщи тѣмъ сепаратичес-
 ки традиции, които не
 могатъ освѣнъ да ни
 отслабватъ. Идеалътъ въ
 нашия политически жи-
 вотъ трѣбва да бжде не
 да се дѣлимъ на селяни
 и граждани, а да съста-
 вимъ едно единствено
 цѣло и яко гражданство

на единъ свободенъ на-
 родъ. Но за да се дос-
 тигне това, нашата инте-
 лигенция ше трѣбва да
 се опомни до гдѣто не е
 кжсно. Тя ше трѣбва да
 погледне на себе си не
 като на привилегировано
 съсловие, което е приз-
 вано само да заповѣда
 и да експлоатира селяни-
 на а като на истинска
 служителка съ своя ин-
 телегентенъ трудъ на на-
 рода. Тогава увѣрени сме,
 и селянинътъ нѣма да
 търси да се обособява,
 защото той не може да
 живѣе безъ ржководство-
 то на една честна и под-
 готвена за ролята си ин-
 телигенция. Безъ това
 ний създаваме онази по-
 литическа атмосфера, коя-
 то ше задуши и гражда-
 ни и селяни.

Още по пеиални сж
 тенденциитъ да дискре-
 дитираме офицера срѣдъ
 народа, и слѣдователно и
 прѣдъ войника. Нашето
 офицерство е частъ отъ
 интелигенцията и безспор-
 но то не е чуждо и на
 нѣкои отъ пороцитъ, кои-
 то разяждатъ послѣдната.
 Но изобщо българскиятъ
 офицеръ се е отличавалъ
 и отличава съ своята
 скромность, трудолюбие
 и патриотизмъ. И дѣй-
 ствующе и запасно офи-
 церство издържа прѣзъ
 посѣднитъ двѣ войни
 блѣстящъ экзаменъ. Съ
 малки изключения, то се
 би и води българското
 воинство, съ самоотвер-
 жение, а мрѣше като бла-
 гославяше отечеството.
 Вземете процента на уби-
 титъ и ранени офицери
 и ще видите, че той над-
 минава оная на най-стари-
 тѣ и съ традиции армии.
 Съ таква офицерство
 може да се гордѣе всѣ-
 ки народъ. Само ний,
 нашата интелигенция като
 че ли не искаме да цѣ-
 нимъ тѣзи високи качес-
 тва на своитъ офицери
 и сме готови да се
 подкопаемъ и подъ
 оная още малѣкъ автори-
 тетъ, който е останалъ
 и който е тѣй необхо-
 димъ за да имаме здра-
 ва армия. Почнаха да се

правят тънки смѣтки и да се доказва, че запасното офицерство се е държало по-самоотвержено отъ дѣйствующето. че подофицеритѣ били дѣйствителнитѣ ръководители на боя, а най-послѣ че българскитѣ войникѣ побѣждавалъ самъ, безъ всѣко участие и на дѣйствующи и на запасни офицери, па дори и безъ подофицеритѣ.

Любителитѣ да сѣятъ раздоръ въ армията, да копаятъ яма между офицера и войника забравиха онази гигантска работа, която офицерътъ е извършилъ прѣзъ послѣднитѣ трийсетъ години, за да обучи 400 хиляди български граждани по военното дѣло. Тѣ игнорираха ония огромни жертви, които даде цѣлокупното българско офицерство въ двѣтъ войни. Но главното — тѣ не искатъ и да знаятъ за онези страшна непоправима врѣда, която нанасятъ на отечеството, като подкопаватъ вѣрата на народа въ своето офицерство.

Е добръ, кой ще поведе утрѣ този народъ на подвига да защитава отечеството? Нима ний сме тъй сигурни за близайшето бѣда, та можемъ да си позволимъ модния луксъ да проповѣдваме, че не ни трѣбва армия, не ни трѣбва офицерство, не ни трѣбватъ началници?

Ний не отричаме, че срѣдъ 7000 офицери имаше нѣколко десетки, които се държаха недостойно за своето звание. Ний не отричаме, че има направени и прѣ-

стѣпления отъ отдѣлни началници, но нима за отдѣлни личности трѣбва да осждаме цѣлъ институтъ съ такива важни функции, какъвто е корпусъ на офицерството? Недостойнитѣ, негоднитѣ трѣбва да се отстранятъ часъ по-скоро, а на грамадното мнозинство на дѣйствующи и запасни офицери трѣбва да се отдаде длѣжното почитание, да се поддържа тѣхния престижъ, та да можемъ да ги имаме въ случай на нужда достойни водители на българското воинство. Дългъ, свещенъ дългъ се налага и на учители, и на свещеници, и на чиновници, и на министри и на всѣки интеллигентенъ българинъ, да направятъ всичко възможно, за да се установи онѣзъ гармония между всички тѣхъ отъ една страна и офицерство и войници отъ друга, безъ която ний ще се отзовемъ въ онова печално и позорно положение, въ което ни завари прѣди 500 години турското нашествие.

Но дългъ се налага и на висшето военноначалство да прѣчисти частъ по-скоро редоветѣ на армията отъ ония малцина непригодни старши и младши началници, които не се оказаха на висотата на положението си, които сж като трѣнъ въ очитѣ на всички, които даватъ основания за справедливи укори и натяквания.

При критическитѣ врѣмена, които прѣживява България, намъ ни трѣбва една яка и здрава армия, въодушевена отъ пълната гармония, ува-

жение и любовъ между народъ, офицерство и войници, безъ които нѣма сила. нѣма жажда за подвигъ, нѣма побѣда. Нека всички си подадемъ ръка

за да работимъ за създаване на тѣзи гармония между народъ и армия и тогава можемъ да гледаме съ вѣра на бѣдащето.

Акростихъ — идеалъ.

Р—азплаканъ бѣхъ в' единъ занданъ,
У—маянъ оц' отъ биографията наша;
Ж—ивѣхме ний задружно тамъ,
К—ато призракъ бѣше надъ моята душа.

А—нгелътъ избѣга, а в' менъ мислитѣ запѣха;
И—згубихъ я вече въ този тъменъ мракъ,
В—любенитѣ сърдца отъ тогазъ умрѣха,
А азъ напоследъкъ станахъ като ракъ.

Н—адъ мене, ето на всичко ечи
О—тъ тогава и до сега,
В—каменена срѣщу менъ мълчи
А—нгелската нейна хубава снага.

К—адѣ ли тя отиде и какво ли прави?
О—!... тѣжги надъ тѣзъ чудни чудеса;
В—сички ония нейни твърди нрави
А—зъ виждамъ — пратиха я в' „Одеса“.

Ч—аровно бѣгатъ отъ менъ мислитѣ,
Е—дна сал' дохжда и ми диктува:
В—сичко ще мине и, наней юздитѣ
А—к' се не отпуснатъ, злѣ ще поминува.

Казанлъкъ.

Кр.

ЕЛА!

Посв. се на Р. В.

Ела дѣте кога унесенъ по разкошнитѣ мечти
Въ сладко упоене — зората възвести...
Да бликне новъ животъ за свидни бльнове,
И радостно да литна къмъ желани минове.

Ела, ти моя си надѣжда и бодростъ въ живота
Звѣздата пжтеводна и моятъ идеалъ — кумиръ,
Да стѣпкаме веригитѣ въ хомота
О, ти царице властна на вѣлшебенъ пиръ!

Дойди, азъ дълго тебъ те чакамъ и въ руситѣ
ръсници,
Доволно да почина нѣкоя царственъ день —
И очитѣ сини — твоитѣ кждрици
Да цѣлуна страстно о, шеметенъ бльнъ!

Ломъ.

Ажуръ.

ХРОЖИКА.

— На 25 т. м. сутринята къмъ 5½ часа, надъ градътъ ни мина аероплана, който пжтуваше, на едно доста високо разстояние, отъ София за Русе. Науката тъй бърже крачи въ това отношение, щото не е чудно, ако речемъ, че може би въ скоро бѣдаше, почнемъ да прѣхвъркаме отъ градъ на градъ съ аероплани, вмѣсто съ желѣзници или коли. Науката ще направи всичко слѣдъ врѣме.

— Класна лотария въ София, гарантирана отъ царство България. Споредъ както се научаваме, дирекцията на софийската градска класна лотария е открила подписка за новата XVI лотария. Съгласно плана, първото тегление отъ новата лотария ще стане на 15 октомври т. г.

Лицата които биха желали да се занимаватъ съ продажба на лозове отъ нашата българска лотария, трѣбва да отправятъ най-късно до 20 юли т. г. своитѣ поръчки, за да имъ се запазятъ исканитѣ лозове.

Подробни свѣдѣния за добиване правото за продажба на лозове могатъ се получи отъ самата дирекция на лотарията въ София.

— На 2 и 3 юли т. г. ще се извърши въ читалнята на „Славянската Бесѣда“ I я етажъ теглението на IV класъ XV лотария отъ Софийската градска класна лотария, гарантирана отъ царство България.

Теглението, което ще стане подъ надзора на нотариуса при Софийския окръженъ сѣдъ и въ присѣствително на четирма прѣдставители на Софийската градска община и двама прѣдставители отъ страна на главнитѣ колектори, е публично и достѣпно за всѣкого.

Въ това тегление ще се разиграятъ значителни печалби, най-големата отъ които, при най-щастливъ случай, възлиза на лева златни 90,000.

ПОДЛИСТНИКЪ.

В. Т. Велчевъ.

Цѣлата истина по грома и новитѣ опасности за България.

„Смиритесь, гордые!
Поработайте, праздные!“

(Продължение отъ бр. 17).

Ролята на Русия.

Най-малкото нѣщо, което ще направи тя, е да натрупа войски на вашата граница, за да може да ви насили и използва вашитѣ побѣди, а сжщеврѣменно да ви накара да не можете да вдигнете всичката си войска къмъ Турция. Ако ли пъкъ ние се намѣсимъ за да я възпрѣмъ, то ще бѣде началото на го-

лѣмата война... Е добръ, ние не можемъ да вземемъ върху си отговорността за тая всесвѣтска война... Русия ще се бие само ако нейнитѣ граници бѣдатъ нападнати и ако нѣкоя държава поиска да се настани на Дарданелитѣ. И тогисъ свѣтътъ ще разбере и оправдае нашето поведение.

На възражението ми, че Турция ще се усили и че за бѣдаше ще стане по-мжченъ македонския въпросъ, той ми отговори: „До дѣто България се развива, до дѣто нейната войска се усилюва, до дѣто държи изправенъ противъ нея своя мечъ, азъ не виждамъ защо се усилюва. Тя и сега не е отслабена. Войната съ Италия не я изтощава... Никога ние не сме имали такова финансово положение, никога не е билъ тъй силенъ нашия економически

подемъ. Нашата страна расте економически и политически, нашата войска се усилюва, а вие искате да туримъ край на всичко това и да удобримъ една ваша авантюра! Никога. Правете, каквото искате, но знайте, че нѣма да изпуснемъ нашитѣ интереси за да ви спасяваме“.

Кждѣ края на разговора азъ се отправихъ къмъ г. Сазонова съ слѣднитѣ думи: Не сме ние българитѣ, които ще ръководимъ политиката на Русия и на нейнитѣ съюзници, но ще откажете ли, че Европа, особно пъкъ Русия, Англия и Франция иматъ морални и юридически задължения, да неоставятъ да се измжчва и изтрѣбява християнското население въ Турция? И колко по-големѣ застъпници се показватъ за неприкосновеността на Турция, толкова тия задължения ставатъ по-големѣ.

Защо не помогнете на българското правителство да излѣзе съ честъ отъ днескашното положение? Можете ли да повѣрвате, че то въ природата си е авантюристично? Неговото положение е горѣ-долу онова, което имаше Русия прѣди освободителната война. Александръ II не бѣше нито авантюристъ, нито кървожаденъ, но бѣ тикнатъ отъ обстоятелствата — отъ Европа, която не искаше да наложи колективно рѣшението си за двѣтъ България. Тукъ г. Сазоновъ изглеждаше нѣкакъ неспокоенъ. Но кой ви каза, че нищо не правимъ и нѣма да направимъ за Македония? Въ F. Offise ми заявиха, че сега е немислимо да се говори за автономия, за приложението на чл. 23 отъ Б. Договоръ. — Да, ние не говоримъ за принудителни мѣрки и за автономия, но азъ вече съмъ далъ наставления

въ Цариградъ, па говорихъ на трѣгване съ Турханъ паша, който разбра, че моитѣ наставления не сж празни думи... Когато поискахъ отъ г. Сазонова да изкаже по-ясно мисълта си, защото ще я съобща на българското правителство, той ми отговори: „Насилствени мѣрки нѣма да употребимъ, но ще използваме нашия авторитетъ и нашето влияние прѣдъ турското правителство да въведе сериозни реформи за облекчение сѣдбата на населението“. — Но ако турскитѣ управници се окажатъ такива, каквито сж били до сега, както вѣрвамъ, че всички мислятъ? — Г-нъ Сазоновъ отговори: азъ вѣрвамъ, че ще разбератъ значението на колективната ни постѣпка. Но ако не, тогасъ ще помислимъ за по-натѣшни мѣрки.

Слѣдва.

Края на една любов.

Неговото сърдце бѣше заето. Той обичаше съ всичката си душа и сърдце Милка, една красива и богата госпожица която му обѣщаваше славно бъдеще. Вечер той ходѣше у тях, гдѣто скришомъ прѣкарваха врѣмето си въ любовни излияния. Щастieto имъ се усмихваше.

Веднажъ те се заклѣха въ любов. Мѣсеца величественно гледаше отъ ясното небе, а звѣздитѣ трептѣха като хиляди кандила. Тогава тази минута бѣше свѣта за тяхъ. Градината се обърна на олтарецъ и напоследѣкъ една продължителна цѣлувка съедини сърдцата имъ.

На слѣдующата вечеръ, тѣ се нагласиха щото той да отиде у тяхъ и да поиска ржката отъ баша й.

Къмъ десетъ часа сутринята, Митю (така бѣше името му) се опѣти къмъ тяхъ съ бързи но нерѣшителни крачки. Сърдцето му биеше силно. Ето вече той дойде до тяхъ и си повдигна ржката, бравата но... единъ вжтрѣшенъ гласъ му казваше:

— Не ходи!

Митю машинално си дръпна ржката и хлътна въ една улица за да добие куражъ.

Ходи що ходи и той се повърна пакъ на сжщото мѣсто. Сега вече Митю рѣшително натисна дръжката на вратата и влѣзе вжтрѣ.

Въ градината на сжщото мѣсто гдѣто те толкова пжти сж седели и си прѣкарвали врѣмето щастливо, бѣше седналъ бащата на него вото щастие. Митю трѣгна къмъ тяхъ и почитателно се поклони.

При запитването на баща й, кого дирите, той не можаше да отговори. Една невидима ржка го бѣ хаанала за гушата и не му даваше да говори. Внезапно екна единъ гласъ:

— Татко прости ме но азъ го обичамъ.

Митю като че ли се събуди отъ дълбокъ сънъ. Той погледна баща й като чакаше отговорътъ му. Отговоръ който рѣшаваше сждбата му.

Погледа на баща й стана мраченъ. Въ него ставаше нѣкаква борба. Изведнажъ той повдигна ржката си къмъ вратата и извика:

— Вънъ недостойнико, какъ си посмѣлъ да подлъжешъ дѣщеря ми, моята шерка...

Митю трѣгна къмъ вратата и бързо излѣзе.

Привечеръ звона на камбана се разнесе, който отбѣлѣзваше смъртта на двѣ млади сърдца.

Разградъ.

Канчъ.

Ученикъ пѣе.

Сигнализация се подава Изъ улица „Пѣва“, Учениката „Р“ да отива Дѣто срѣща ще да има

Ученика „А“
Си дума прѣговаря
Учениката „Р“
Взема другарката — излиза.

Миличка моя!
Остави другарки, и ела по мене
Любовта ти да изпитамъ
И да тѣ прѣгърна

Учениката „Р“ отговаря:
Учениче любе мое!
Вѣстникъ „Прожекторъ“ навредъ ходи
Той ще насъ да обходи
Любовта ни ще развали.

Ученика отговаря:
Азъ ще вѣстникъ да подкупя
За насъ вѣстникъ да не пише
Любовта ни да развали,
Остави спомени, ела по мене.

В Прожекторъ ги съглежда
И ги хубаво оглежда,
Който иска да издири
Вѣстникъ „Прожекторъ“ да подири.

Видинъ.

Съч. Ив.

Прожекторски наблюдения.

изъ царството.

Вратца.

— Учениката отъ III кл. Н-ка М-ва живуща въ Нова Америка се е прѣдала всецело въ обятията на Амура. По цѣлъ денъ я виждаме да кръстосва улицитѣ и да се закача съ ученицитѣ. Чухме я когато говореше на единъ свой познатъ на гарата, именувемъ С-нъ И-въ да й застане за „онзи“ черничкия срѣщу хаврата за която услуга щѣла да го черпи.

Да, но ако се научи бай Ц-о тогава... Пуста дрѣнова недоделана та ще те научи какъ се любовъ развива.

— Съвѣтваме г-цата Н-ца Г-ва живуща до каменития пжтъ да прѣстане да скитори съ разни гамени тамъ дѣто не му е мѣстото. Иначе нека знай, че всичкитѣ й аферички съ вездесжщия А-съ ще свѣтатъ въ колонитѣ на Прожекторъ.

Б. Р. Бждете внимателна госпожице.

— „Хаицимирчето“ ученичка отъ III кл. нека бжде малко по скромна, защото знаемъ всичкитѣ й дѣла съ нѣкои ученици та да не става нужда да обаждаме и тѣхъ, че послѣ лошо ще я сповети. Внимавайте г-це!...

Троянъ.

— Младото момиче Г-ка по-малко да се отдава на любовника си, защото отъ такива работи се ходи въ „Майчинъ домъ“ въ София, примѣра съ г-ца М-шка е доста ясенъ и категориченъ.

— Онѣзи двѣ учителки отъ прогимназията май-май започнаха да ни съмняватъ съ своитѣ скитания вечеръ до нѣкое врѣме. Ще прослѣдимъ и ще се повърнемъ.

— Ц. Ш. още похажда оная г-ца. Абе момче, остави се отъ този меракъ! Ритникъ ли чакашъ или що?

— Г-нъ единъ често вечеръ влиза въ една кжща по смѣтка и то по околентъ пжтъ. Тѣй напимѣръ прѣдиде нѣколко вечери се мушна подъ колата, за да влѣзе въ двора отъ тамъ вжтрѣ... Момче, опитай си акѣла — да не испиташъ участъта на Ст. Ст. съ оная Осмокалу геровчанка!!

— Г-цата отъ Черковската улица — бивша ученичка въ Варна — да прѣстане да се събира съ разни момчета, защото това не е въ реда на нѣщата. Дореда повечко за нея, ако се не вразуми.

Варна.

— Госпожица М-ра С-ва ул. „Македонска“ да прѣстане да митка до кжно вечеръ съ разни модерни братовчеди, защото братъ й, подъ контрола на когото се намира, ако й не стегне юздитѣ, то „Прожекторъ“ ще се нагърби и съ тая работа, но да не стане послѣ лошо.

— Учениката отъ стопанското училище, на която за сега замѣлчаваме името, се е влюбила въ вѣстникарчето Х-въ само за неговитѣ нѣколко лева, които той съ потъ печели и които той даде на тая госпожица.

Хей госпожице, събирай си ума въ главата, че ще ти изкараме боклуцитѣ на пазаръ.

— Директора на дѣвич. гимназия Дуковъ е забранилъ на ученички да ходятъ кжсно, но когато синъ му скита по 12 часа полунощъ съ ученички отъ горнитѣ класове, това не се взема подъ внимание, или неговия синъ се ползува съ тази привилегия.

Провадия.

— А бе хей човѣче божи Т-чо, ами питамъ те азъ, ти съ какъвъ епитетъ се прѣдстави прѣдъ менъ, като искаше да интимничешъ, на което азъ слѣдъ като ти дадохъ ритникъ, въ знакъ на благодарностъ за почитъта ти къмъ менъ, подарихъ ти епитетътъ тоесъ титлата „Боронъ“, съ която ти трѣбва да се гордеешъ, а не да се плашишъ.

Впрочемъ, прѣдупрѣждавашъ се, да не си позволявашъ да се прѣдставяшъ и прѣдъ други за да не ти подарятъ и нѣкой прожекторски епитетъ, какъвто само въкъ „Прожекторъ“ дава, защото той слѣди всждъ.

— Съвсемъ случайно на Свѣтй Духъ 28 м. м. Прожектора се рѣши да направи една разходка до Ново-село

за да се полюбува на тамошния панаиръ.

За голѣмо чудо обаче на връщане, 28 сжщй, вънъ отъ селото по шосето на 2—3 километръ забѣлѣза една тройка, господинъ съ ученишка шапка отъ с. село и госпожички двѣ отъ гр. Провадия, които се скитаха по посока къмъ градътъ.

Важно би било да се каже що те вършиха тамъ, но за сега Прожекторъ ще замълчи, за да имъ каже имената ако се повтори.

Пловдивъ.

— Всѣка вечеръ щомъ поставимъ Прожектора, изведнажъ попадатъ тритѣ г-ци които всѣка вечеръ чакатъ своитѣ любовници въ площада Джумаята.

Брей г-ци събирайтѣ си акѣла за да нѣма послѣ плачъ и ридания. Знайтѣ, че Прожектора си не поплюва.

— На 14 т. м. рано сутринята изведнажъ съгледахъ три ученика и три ученички отъ търговското училище, които се прегръщаха задъ часовника на Сахатъ-тепе.

Брей, млади неразбрани, прѣстанете съ тѣзи си подвизи за да не стане нужда Прожектора да ви искара кирливитѣ ризи на пазаръ.

фердинандъ.

— Г-цата И-ка И-ва, прочута по своитѣ забѣлжителни коцкарлжци тукъ и въ Враца, като ученичка-бубарка, онази вечеръ е говорила прѣдъ една компания отъ г-жи и г-ци съвсѣмъ нецензурни и крайно цинични „фалямъ фастѣци“... Съ тѣзи си глупави и неподобающи за една г-ца думи, тя е обидила цѣлата фердинандска младежъ.

Мари И-ке, засрами се, защото не си вече малка, а при това вмѣсто да се поправишъ и да се забрави миналото, то ти напотивъ се излагашъ на нови критики отъ обществото.

Разградъ.

— Може ли ни каза аджеба учениката С-ва кждѣ е била на 22 май съ двама ученика. Сжщо и на 1 юний въ 6^{1/2}, въ 9 и въ 11 часа вечерта Навѣрно тѣзи дати сж много забѣлжителни. Ами ония, двамата копука защо се заусуквали около тебе и на 2 юний мирисаха цвѣте отъ гърдитети?... Пази се момиче, защото пуснахме специално за тебе човѣкъ по диритети.

Нови-Пазаръ.

— На 8 й того въ града ни имаше двѣ свадби за това ние веднага заехме поста си при „прожектора“ поставенъ на „Кара-баиръ“ отъ кждѣто прѣкрасно се виждатъ даже и кюшетата въ града; щомъ се заправила вечеритѣ ний насочихме прожектора къмъ хорото и започнахме да наблюдаваме, много работи забѣлѣзахме да се вършатъ отъ 2 г-ци съ леко повѣдение на които имената за сега ще замълчимъ но за втори пжтъ... най-интересна ни се видѣ постжпката на г-ца Д-ка П. за това и ще я изложимъ:

Градината на младоженеца В. бѣше добръ посѣяна съ разни цвѣтя, и между другитѣ се забѣлѣзваше доста много бѣлѣ замбакъ който съ приятния си ароматъ наслаждаваше всѣкого; но помѣнатата г-ца до толкова я съблазни той — замбака, щото намисли да го прѣнесе у тяхъ съ корѣнитѣ. Намислено и свършено, тя съ помощта на майка си и леля си започна да „търга“ замбака, запитани отъ нѣкои лица защо го търгатъ отговарятъ че щѣли да си варятъ сладко.

Ние питаме тѣзи г-ца дали отъ културностъ върши това или „акѣла й“ толкова стига? бѣ хей „унъ чувалж“ тебъ като ти трѣбвало замбакъ за сладко не можешъ ли да поискашъ ами като волъ си запасала и си унищожила на хората замбака „затѣргала си го отъ корѣна“; ами ако се научи тешкия търговецъ съ дървенитѣ помашки — годеника ти? Той трѣбва да те заведе да живѣешъ въ ханчето което иматъ тѣ вънъ отъ града Варна та да не пасешъ като „скакалецъ“ хорскитѣ градини, тогава пжкъ сигурно по гората близо до ханчето не ще оставишъ ни цвѣтецъ.

Съвѣтваме те за втори пжтъ да не забѣлѣзваме подобни произволи иначе ще ни принудишъ да ти споменемъ за „бонбонитѣ и хатвата“ които тѣй много обичаше едно врѣме...

— Питаме и Читърчето защо е иастоявало М. С. да го заведе въ С-а Ат., тѣй бивали бѣ кардашъ не знаешъ ли че свако й ще те прѣбие отъ бой въ двора, да бѣше поне рано пжкъ то 12 часа!

Другъ пжтъ да не се случватъ тия работи ако толкова съкѣнтия имашъ кажи на баща си да те поожени...

Понеже си съмнително лице знай че прожектора ни ще те слѣди.

Станимака.

— Гимназиялнитѣ учителки сж я ударили вече съвсѣмъ прѣзъ просото. Не останаха доволни отъ офицеритѣ, ами най-послѣ и съ ученицитѣ почнаха да въртятъ любовъ.

— Завчера въ горния етажъ на „Асѣновата крѣпостъ“ е забѣлѣзана една отъ учителкитѣ когато прѣподаваше урокъ по „ржко-дѣлие“ на офицерчето отъ тукашния гарнизонъ Т.... Вие мислитѣ г-донъ, че тамъ като е тъмно, та нѣма кой да ви види. но не знаете ли, че нашия „прожекторъ“ прониква и въ най-затѣнититѣ крайща?...

— Миналата вечеръ на Бачковското шосе, попадна въ обектива на прожектора ни, учителката г-ца З. Т-ва, какъ тя се водеше подъ ржка съ ученика С-въ, като му задаваше въпроси по любовъ, а той сжщеврѣменно парктикуваше.

Питаме госпожица Е. Д-ва, какво сж правила съ пусна-

Бюро Караивановъ

за Прѣставителство Търговия и Посрѣдничество.

гр. Плевенъ.

ул. Александровска № 316.

ти пердета и заключена врата съ ученика отъ тукашната гимназия В. П. в. Дали въ тая къщица се правятъ идилии...; или се прѣпо-даватъ любовни уроци.

— Прѣди нѣколко деня въ село Чепеларе е станало самоубийство, което споредъ свѣденията които донасятъ, че самоубиеца г-нъ Ферфериевъ се е убилъ съ леворверъ въ главата. Той е оставилъ писмо съ което опясалъ причинитъ за самоубийството си, но споредъ свѣденията самоубийството на сѣщия е било едно за открадване на нѣкой негов много важни писма и второ, за непостигане търговската си цѣль.

За сега писмото е заловено и е въ рѣцѣтъ на полицията за изслѣждане.

Орѣхово.

— Защо така М-ка, слѣдъ прочитане на „Прожекторъ“, се нахвърля съ псувни върху хора невиновни, или съ това иска да изплаши Прожектора, не, Прожектора е поставенъ много високо, неможе се докосне човѣкъ до него. Прожекторъ отъ височината си вижда и Русе и Варна.

— Прожектора иска да знае, какво мисли по писаното за Раховлииката М., директора на Видинската гимназия.

— Часть отъ публиката напусна посрѣдъ нощъ салона на 25.V да гледа пиесата, която се даваше въ новото Боклукъ дере, комшия на Зангълъ дереси? Сигурно трѣбва да е била по интересна отъ вечеринката, или пъкъ че авторката и е отъ Неготинъ, и още повече ученичка. Доредъ ще изнесемъ името на авторката и заглавията на даденитъ до сега пиески.

Ученичката е бивша такава въ Видинската гимназия — отъ Видинъ — Видинлиика, тукъ призаписана.

Горна-Джумая.

— На 26.V т. г. случайно прожектирахъ пжтя надъ бирариитъ ни. Това бѣше на единъ майски утрѣненъ день, когато всичко живо се размръдва. Славейчетата умилено пѣха поздравявайки весело разшумилата се гора, а рѣката близо до гората, съ своитъ бързо течни води силно течеше, като че и тя е нещастна, отвращавайки се отъ двойката, която азъ случайно забѣлѣзахъ надъ устието при чешмитъ. Това бѣ необикновено и странно за менъ. Обаче, още поудивленъ и стрестнатъ станалъ, когато надъ тази двока, въ единъ раззеленелъ се храсталакъ видѣхъ и менъ лично познатата Р. А. която вършеше нецрилични работи съ единъ младежъ. Тѣ не забѣлѣзваха Прожектора, понеже послѣдния, тайно изслѣдваше и наблюдаваше двойкитъ, които, слѣдъ като се удовлетвори, хванаха се подъ ручка и продължиха пжтя си съ кикотения най-безподобно за въ Бачиново.

Колко много съжелявамъ, че това бѣше прѣхвалената и висококръвената, на всички младежи позната Р. А., едно доста покварено момиче. То притежава гордостъ, великосамоуниение и любви подигравкитъ и клюкарствата. Послѣднитъ двѣ черти сж система у нея.

Тя обича, често да си мѣнява адреситъ си, и като така, тя трѣбва да бѣде всеизвестна и познавана отъ всички, за да не ставатъ явлѣши при избора и въ бждеще. За останалитъ и другарки и другари, за сега прѣмълчавамъ имената имъ, отъ уважение къмъ тѣхнитъ родители.

Много е жалко, че още сега почнаха да сѣятъ разврата между невиннитъ младежи, въпроснитъ горѣ момичета, съ което мислятъ тѣй и да се продадатъ нѣкому, но, много се лъжатъ.

— Б. Р. Съвѣтваме ги, нѣка се свѣстатъ и напустнатъ тази привычка, че да не си изслушатъ цѣлата историйка на покварения имъ животъ и още видятъ кривливитъ ризи на гърба си, тѣй като Прожектора е ви наги буленъ и всичко вижда.

Ески-Джумая.

— Ротния к-ръ 2 въ на учение кога е, кара войницитъ да удрятъ тактъ по каманацитъ защото минава прѣдъ стопанското уще, а занятието въ църковния дворъ (като тѣсно му е дошла широката джумайска мѣра) и стоящъ на прага на вратитъ (защото има кой да занимава войницитъ, взводнитъ носятъ, сжщо и прѣзъ войната носеха) наблюдава съ напрегнато внимание къмъ училището защото е срѣщу църковния дворъ. Кой ти обръща внимание на занятието кога има моми да се гледатъ? Ходилъ на 4 й въ най-голѣмия калъ да търси госпожица която името ѝ ималъ още отъ Варна и я намѣрилъ въ ул. „х. Молла“.

Брей, капитане, опичай си акъла, да не мислишъ това е Варна, на тѣсно нѣкоя да не те постави, жененъ си хж?

Ако продължавашъ ще бждемъ принудени много афери да изнесемъ, защото всичко ачикъ-ачикъ вършешъ и си станалъ нетърпимъ вече на „Варошъ махала“ съ своитъ си подвизи, по-малко зяпай.

с. Ставерци (Орѣховско).

— Просвѣтителното дѣло въ нашето село е прѣдадено въ рѣцѣтъ на единъ покваренъ въ всѣко отношение типъ, който незнаемъ защо е направенъ директоръ на нашата прогимназия. Както слушаме, само заради това, че се е записалъ въ редоветъ на нашитъ отечествоспасители. Въ испратената ни дописка се разправятъ такива долнопробни работи и ниски похвати, за тоя прословутъ директоръ, именуемъ се Михайлъ Маноловъ, щото ний не върваме че могатъ да се вършатъ, и то отъ директоръ, който е поставенъ да възпитава не само учащата се младежъ, а отъ навѣнъ училището и селянитъ. Както казахме, ний не

върваме на всичко това което ни се расправа за тоя екземпляръ, та за това ще проверимъ всичко слѣдъ което ще изнесемъ провереното съ всичкитъ му подробности, та да види обществото, що за директори имаме по селата. За всичко знаелъ и Вратчанския Окр. Учил. Инспекторъ обаче си мълчалъ, защото г. директора билъ отъ нашитъ. Про свѣтителното дѣло напредва съ тикива инспектори и директори?!...

ПОЩА.

ОКРЖЖНО.

Умоляватъ се Г. г. настоятелитъ ни, въ края на текущия мѣсець или най-късно въ началото на наступающия юлий да расчислатъ окончателно смѣткитъ си за всичко що имъ е пратено до тая дата. Сумитъ събрани за наша смѣтка отъ разпродаденитъ ни въстѣници, да се внесатъ, а останалитъ не разпродадени да ни се повърнатъ на наши разноски. Да се знае че за въ бждеще ще испращаме въстѣници само на шия си настоятели, които сж редовни.

Прѣдупрѣждаваме всички наши достѣгаши настоятели, които още не благоволятъ да си расчислятъ смѣткитъ и ни внесатъ нашето, защото ще прѣстанемъ повече да ги подкаваме а ще потърсимъ вземанието си, по начинъ такъвъ, какъвто намѣримъ ний за добръ, и ще ги държимъ отговорни за всичко пратено ни до сега напълно. Админ.

— Г-нъ Н. Д. Т-въ — Троянъ. Това което искате съ отвореното си писмо, не можемъ да ви кажемъ. Която боговица не ще да се щипи не на пазаръ, така щото не се боимъ ни най-малко отъ заканитъ и неприятноститъ. Окъпи се въ Осѣма или се разходи до манастира, то ще ти мине. Ако и отъ това ти не мине, потърси силяметъ на главата си по сждебенъ редъ.

Г-нъ Б. Н. — Станимака. Желанието ви не можемъ да удовлетворимъ, до гдѣто ти си не уредишъ старитъ смѣтки, които знаешъ колко сж и отъ що сж. Често и ний страдаме отъ такива болести но вземаме съ врѣме мѣрки, та ги цѣримъ, а ги не чакаме да гангрениятъ. Чакаме уравниение на смѣтката че послѣ всичко ще бжде.

— Единъ бивши войникъ — тукъ. За доблестъ и куражъ претендирате отъ хората, а ти самъ я нѣмашъ. Защо ни пишешъ съ попки слова и защо се толкова пазишъ отъ насъ щомъ си правъ въ твърдението си, а не смѣешъ да ни кажешъ кой си и що за герой си. Твойто геройство прилича мнго на шарлатанско и мошеническо, щомъ искашъ да стрѣляшъ на хората изъ засада. На такива дописници ний плюемъ на сурата и ги заминаваме.

Обявления на Сждебнитъ пристави.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1669

Извѣствамъ, че отъ 18 юлий до 18 августъ н. г. ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень, слѣдующитъ недвижими имоти находящи се въ землището на с. Вълчи-Трънъ, а именно:

Кжца въ с. Аспарухово, покрита съ керемиди съ една сая, съ дворно мѣсто около 2 декара при сжсѣднитъ, Иванка Николова, Иванъ Петковъ, Мاستинъ Метовъ за 700 лева.

Горния имотъ принадлежи на Александръ Коновъ отъ с. Аспарухово не е заложенъ продава се по взисканieto на Стефанъ Атанасовъ отъ с. Аспарухово за 200 лв., лихвитъ и разноскитъ по изпълнителния листъ № 3226 издаденъ отъ I Плѣвенски Мирови Сдия.

Надаванетоъ ще почне отъ горната цѣна. Разглѣжданieto книжата и надаванетоъ може да става всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми. Гр. Плѣвень, 6 юний 1914 год.

Дѣло № 163/900 год.

II Сждебенъ Приставъ: К. Димитровъ.

Обявление.

Първото Българско Д-во „ЛЕВЪ“ за циментъ Портландъ и хидравлическа варъ въ Плѣвень, извѣства на интересующитъ се домостроители и прѣдприемачи на държавни, общественни и частни постройки, че то открива въ градъ Плѣвень при склада на търговската кжца Ив. М. Замфировъ и Синъ депозитъ, собствена продукция I-во качество Истински Портландъ циментъ марка „ЛЕВЪ“ и отъ днесъ започва да продава на дребно по небивали до сега ниски цѣни: една торба 50 к. г. — лева 3-90 заедно съ торбата.

Цимента е одобренъ отъ техническата комисиия при Министерството на благоустройството съ протоколъ отъ 17 юлий 1912 год. и е приетъ за държавни и общественни постройки.

По качество и якостъ цимента марка „ЛЕВЪ“ прѣвъзходствува всички вънкашни цименти, които се внасятъ въ Царството ни.

Торбитъ здрави приематъ се обратно по 50 ст. еднага.

Циментова фабрика „ЛЕВЪ“.

1-5

Андрѣй Асърджиевъ.

с. Турски-Тръстеникъ.

(Никополско—чрѣзъ Гара Пордимъ).

Прѣдставителство и складъ на земледѣлски, индустриални, шевни, плетачни, содолимонадени и др. машини отъ най-прочутитъ фабрики. — Вършачки парни и бензинови, жетварки най-лѣки, дарази за влачене вълна, мисиротрошачки, прѣскачки за лозя, плугове „Глиганъ“ и „Бехеръ“, вилосипеди най-лѣки и здрави, триори (цилиндри), веячки, тухларски и цигларски машини и всичкитъ имъ резервни части.

Цѣни и условия най-износни.

Тукъ е и агенцията за Никополска околия на най-солидното застрахователно Д-во противъ пожаръ „Ла Патернелъ“, което поема рискътъ веднага слѣдъ подписване прѣдложението за направената застраховка, а не чакъ слѣдъ получване застрахователната полица, както е при другитъ.

2-5

Рекламата е душата на търговията.